

IVN Gulp & Geul Krijgt geen genoeg van Teuven (dinsd. 14 juni 2005).

De groep liefhebbers stond al te popelen bij ons vertrekpunt. Klokslag half 8 (19.30 uur) kregen we startsein via het bekende Gieveld dalen we richting Teuven. Rechts zagen we nog een glimp van Kasteel Hof De Draeck, in het verleden bekend als De Hoof, waarvan de oorsprong waarschijnlijk dateert uit de 13^e eeuw. We gaan naar links en passeren na enkele honderden meters het kasteel Sinnich dat ook gediend heeft als adellijke abdij. Hiervan ligt het ontstaan ongeveer 800 jaar terug. Na weer ca.1 kilometer verder weer een kasteel: Obsinnich maar nu Castel Notre Dame genaamd. Dit functioneert thans als een verblijf voor jeugdgroepen maar de oorsprong van het gebouw gaat zeker 700 jaar terug. Net voorbij dit laatste kasteel gaan we even rechts en vervolgens links. We nemen de aftakking en via een landweg en een steile berm gaat het geleidelijk omhoog naar onze bestemming.

Even schoentjes wisselen en spoedig staan we bewonderend bij de eerste bloeiende plantjes. We krijgen deze keer het weer waar we van droomden: een stralende zon en dus een heerlijk warme avond. Meteen zakt het tempo van de groep terug tot ca. 50 meter per half uur. Onze escargots kregen dus ruim de tijd om weg te duiken want zij herkenden waarschijnlijk de stem van een onzer deelneemsters. Blijkbaar is het geheugen van deze soort ook aardig ontwikkeld want door hun gedrag wisten zij de aangekondigde bestemming gelukkig te voorkomen.

Frida is druk in de weer met haar boekje en tracht al bladerend de juiste tekst en afbeelding te vinden. Zij drukt het tempo van de groep nog meer want zij kan niet lopend lezen of was het juist lezend lopen. Plotseling een gejammer uit haar mond: ze was de forse pan met verwarming vergeten. Om ons heen klonken vanuit de boden en van onder allerlei plantaardige beschutting diverse zuchten van verlichting maar ze (?) lieten zich op die warme, droge avond niet meer zien. Ik kon ze gelijk geven.

De eerste van vele treinstellen passeert ons en groet met een stevige fluit of toeter. Natuurlijk zwaait de machinist terug, zeker toen Bert zijn fototoestel richtte. Ook menige plant werd door Bert digitaal gevangen. Behalve de vele margrietten, zien we tal van een van mijn favorieten: schitterende exemplaren van slangekruid (*Echium Vulgare*). We volgen het pad langs de spoorlijn. We herkennen al zoveel zomerbloeiers in opkomst en dat belooft heel wat als we later dit jaar nogmaals dit terrein als groep bezoeken. Persoonlijk zal ik dan beslist een aantal keertjes extra op mijn teller hebben, zeker als je koninginpage en hagedissen fascinerende verschijningen vindt.

De onzekere toekomst van de IJzeren Rijn (de spoorverbinding vanuit de haven van Antwerpen met het Duitse achterland) dwong de Belgische overheid om het alternatieve tracé vanuit de tweede wereldoorlog te moderniseren. Ook dit gedeelte nabij Teuven ontkomt dus niet aan ingrijpende aanpassingen en (helaas) zien we te veel sporen van dit

ingrijpend proces (cement, afval, verstoringen, enz.). De machtige brug over de Gulp en het diepe dal brengt ons gelukkig weer op positieve gedachten. We kunnen genieten van fraaie panorama's richting Reijmersdaal en Hombourg, een forse maar verlaten boerderij op korte afstand, de boomkruinen welke uit het diep Gulpdal niet boven de spoorbrug kunnen uitrijzen, de Gulp welke een twintigtal meters lager zijn of haar weg zoekt door dit bosgedeelte, enz. De brug wordt duidelijk gerenoveerd want op diverse plekken zien we restanten van beton en ijzeren afrasteringen.

Aan de andere kant van de spoorlijn lopen we terug. Bert duikt even naar beneden en maakt kennis met het steile bosgedeelte met diverse varens, salomonszegel en dassenburchten. De groep zelf bewondert weer soorten als Gele of wilde Reseda (*Lutea*), de bergvlier en de alom aanwezige Zandscheefkel (*Cardaminopsis arenosa*). Een stuk verder zien we prachtige grasachtige, lichtgroene pollens, klokjes (*Campanula's*), wilde framboos, braam, brem, Reuzenpaardestaart, enz. Onze deelnemers genietend van plantjes in een late zomeravondzon op een plaatje vastleggen is moeilijk. De verbazing over een mosachtige plant op stengels langs het spoortracé dwingt tot zeer diepgaande overpeinzingen en theorieën. Het antwoord is in feite

vrij simpel als je rekening houdt met de vorm van onderhoud van onderhoud door de Belgische spoorwegen langs zulke tracés. De bekende gifspuit zorgt voor "schone" stukken maar ook voor diverse rare groei- of levensvormen. Het gif zorgt hier op diverse plekken voor mutaties ofwel aantastingen in het erfelijke materiaal van planten. De vreemde mosplant wordt uiteindelijk thuis gebracht als een totaal misvormde Braam.

De hemel start met verkleuren, de temperatuur daalt geleidelijk. Het overheersende blauw die avond, zoals de lucht, het bekende Teuvense spookklokje (*Campanula Bielsa Teuvenensis*) dat geen familie is van het welluidende kerkklokje, het ruwharige slangekruid, mijn overhemd, enz., dit alles maakt plaats voor de geleidelijk invallende duisternis van deze fraaie zomerdag. Onze groep dwarrelt heen en weer langs de spoorbaan, passeert een voormalig werkstation, geniet nog even van fraaie vergezichten met een vijftal paarden in het donkere wordende groen. Natuurlijk verkennen regio ook vanaf de brug over de weg en zien een gedeelte van Notre Dame tussen het vele groen.

Terug lopend naar onze vervoersmiddelen, ontdekken we diverse exemplaren van een fraaie geelbloeiende *Potentilla* soort (*Potentilla reptans*) welke beter bekend is als Vijfvingerkruid. We negeren het overheidsbeleid inzake het storten van afval en bezoeken een dumpplaats van autobanden welke bijzonder snel opwarmen en zo een ideale plek bieden aan onze levendbarende hagedissen. Het is inmiddels 21.30 uur en de groep vindt het welletjes voor vandaag.

Twee minuten later staan we weer bij onze voertuigen. Margret rijdt binnendoor en krijgt diverse goede wensen mee voor haar Frans (we zitten hier immers aan de taalgrens), Bert ziet een alternatieve route ook wel zitten en de rest zal Mechelen moeten aandoen om in hun auto de thuisreis te kunnen vervolgen.